

NORMAN VINCENT PEALE (1898–1993), autorul a 46 de cărți, a fost un reputat orator specializat în probleme motivaționale, cunoscut în lumea întreagă sub numele de „Predicatorul de milioane”.

A fost cel dintâi susținător al teoriei „gândirii pozitive” și a scris mai multe cărți pe această temă, care au devenit bestselleruri internaționale. Una dintre ele este *Forța gândirii pozitive*, vândută în peste 20 de milioane de exemplare și tradusă în 41 de limbi.

Activitatea profesională a lui N.V. Peale s-a întins pe șase decenii, incluzând, fapt fără precedent, o perioadă de cincizeci și doi de ani ca pastor principal al Bisericii Marble Collegiate, din New York. Este fondatorul Institutului pentru Religie și Sănătate, o clinică de psihiatrie care are la bază terapia prin religie, și al revistei *Guideposts*, care a avut un tiraj de peste patru milioane de exemplare.

Mesajele sale au inspirat mai mult de un milion de cititori ai revistei lunare *Plus: The Magazine of Positive Thinking*, publicată de Fundația pentru un Trai Creștin și înființată, în 1940, de el și de soția lui, Ruth Stafford Peale.

Pentru contribuțiile din domeniul teologiei, Peale a primit, în 1984, de la președintele Ronald Reagan „Medalia Prezidențială a Libertății” (cea mai mare distincție care poate fi acordată unui civil în Statele Unite).

La Curtea Veche Publishing au mai apărut, de același autor, *Forța gândirii pozitive* și *Spune „pot” și vei putea!*

NORMAN VINCENT PEALE

FORȚA ENTUZIASMULUI

Ediția a III-a

Traducere de
ANDREEA ROSEMARIE LUTIC

CUPRINS

<i>Introducere</i>	<i>9</i>
Capitolul 1	
Ce poate face entuziasmul pentru dumneavoastră.....	11
Capitolul 2	
Entuziasmul nu se stinge niciodată.....	30
Capitolul 3	
Puterea de convingere entuziastă	53
Capitolul 4	
Entuziasmul îndepărtează frica și îngrijorarea.....	81
Capitolul 5	
Încercați să manifestați entuziasm în ceea ce faceți....	109
Capitolul 6	
Sunteți tensionat? Nervos?	
Entuziasmul vă poate veni în ajutor.....	132

Capitolul 7

Dacă aveți probleme,
entuziasmul poate face miracole 159

Capitolul 8

Entuziasmul — motivația puternică
ce pune lucrurile în mișcare..... 185

Capitolul 9

Entuziasmul vă dă puterea să depășiți greutățile..... 209

Capitolul 10

Entuziasmul este contagios 229

Capitolul 11

Entuziasmul vă poate schimba viața..... 251

PEALE

Norman Vincent Peale,
„Predicatorul de milioane“, este unul
dintre cei mai mari oratori creștini ai
secolului al XX-lea. Teolog de
renume mondial, specializat în
probleme motivaționale, dr. Peale
este autorul a 46 de cărți, inclusiv a
bestsellerului internațional *Forța
gândirii pozitive*. Pentru contribuțiile
sale din domeniul teologiei,
Norman Vincent Peale a primit,
în 1984, de la președintele
Ronald Reagan „Medalia
Prezidențială a Libertății“
(cea mai înaltă distincție care poate
fi acordată unui civil în SUA).

Introducere

ENTUZIASMUL — ACEA CALITATE neprețuită care poate schimba totul! — acesta este mesajul cărții de față.

Viața nu înseamnă nici pe departe doar plăcere și bucurie. De-a lungul ei te izbești de tot felul de probleme, de suferințe și frustrări. Această carte prezintă viața așa cum este, dar oferă o soluție creativă. O soluție viabilă. Este o carte care vă spune că, în pofida tuturor aspectelor negative, puteți crea lucruri valoroase.

Interes, entuziasm, însuflețire — iată despre ce este vorba în această lucrare.

Nu trebuie să duceți o viață monotonă, plictisitoare, lipsită de sens! Nici să nu vă gândiți la așa ceva! Indiferent de situațiile dificile, dureroase și descurajante în care vă aflați, puteți fi plin de viață, plin de energie și aveți șansa de a deține controlul asupra propriului dumneavoastră destin.

Un spirit nou, capacități creatoare inedite pot deveni investiții de succes în tot ceea ce faceți. Orice aspect al vieții poate fi îmbunătățit. Dacă doriți, puteți avea o existență plină de entuziasm. Și cine nu-și dorește așa ceva?

Respect pentru oameni și cărți

Eu, personal, cred în mesajul acestei cărți și am văzut ce lucruri extraordinare a făcut entuziasmul pentru mulți oameni.

Norman Vincent Peale

CAPITOLUL 1

Ce poate face entuziasmul pentru dumneavoastră

ÎN ACEA ZI LUMINOASĂ DE APRILIE, orașul New York părea o hartă imensă, cu contururi clare și precise. De la fereastra unui zgârie-nori din centrul metropolei, departe, spre sud, se zărea Sandy Hook, iar la nord se întindea podul George Washington. Spre apus, dealurile joase din New Jersey se retrăgeau învăluite într-o misterioasă ceață albăstrie. Dinspre port se auzi semnalul răgușit al unui pachetot ce pornea în larg. La picioarele noastre se întindea vasta rețea a celui mai mare oraș din lume.

Om din spatele biroului era vădit îngrijorat, iar privirea lui îngândurată îi trăda sentimentele. „Uneori aș vrea să nu mai fiu responsabil pentru oamenii din această organizație“, spuse el. „Crede-mă, nu este ușor să fii director de personal. De multe ori sunt obligat să fac lucruri care nu-mi sunt deloc pe plac. Mă copleșește faptul că trebuie să țin în mâinile mele destinul oamenilor.“

„Dar destinul lor nu se află, de fapt, în mâinile tale“, am zis eu. „În ultimă instanță, destinul fiecărui om se află în propriile sale mâini. Dar îți înțeleg frământările, pentru

că, într-adevăr, ai de luat decizii care pot influența în mod esențial viitorul oamenilor.“

„Iar acest lucru“, mai spuse el, „reprezintă chiar motivul pentru care te-am rugat să vii astăzi aici. Este vorba despre prietenul nostru comun, Fred Hill. Mă aflu în fața uneia dintre cele mai dureroase hotărâri pe care am fost nevoit să le iau vreodată cu privire la viitorul unui om — și am nevoie de ajutorul tău.“ L-am asigurat că îi stăteam la dispoziție, dar nu mi-era foarte clar cum i-aș fi putut oferi vreun sfat practic, dat fiind faptul că nu aveam habar despre problemele pe care le implicau afacerile.

„Vezi, nu este chiar o chestiune legată de afaceri, ci una care privește, în esență, oamenii. De fapt, la această ședință se poate decide viitorul unui bun prieten, al soției și al copiilor săi. Ceea ce mă preocupă este cât de eficient va putea fi Fred de acum înainte, nu numai în afaceri, ci și în alte domenii, cum ar fi viața socială sau biserica.“ El a continuat: „În următoarele șase luni, în această companie va fi disponibil un nou post și, din punctul de vedere al structurii activității, Fred este candidatul cel mai potrivit. Mi-am tot făcut procese de conștiință și, ca să-mi păstrez loialitatea față de firmă, am ajuns la concluzia că nu-l pot recomanda. Sper ca, împreună, să găsim o metodă prin care să-l reabilitez pe Fred și, întâmplător, îmi dau seama că este o sarcină nespus de grea.“

„Ce-i de făcut?“, l-am întrebat. „Pare a fi un om de calitate. Nu-mi pot închipui ce dificultăți întâmpină. Am observat doar că, uneori, este cam apatic.“

„Chiar asta-i problema“, exclamă directorul. „Fred este bine pregătit, are multă experiență și charismă. Este un soț

bun și un tată extraordinar. Dar îi lipsesc energia și vitalitatea. Fred n-are niciun dram de entuziasm. Dacă l-am putea ajuta să devină entuziast, ar fi omul potrivit pentru slujba potrivită.“

„În șase luni?“, am întrebat eu.

„Șase luni“, spuse el.

Am căzut pe gânduri, fiindcă era într-adevăr o problemă grea. „Știi, poate că nu a încercat nimeni să stârneasă în Fred entuziasmul.“

Prietenul meu a înțeles foarte repede ce vreau să spun. „S-ar putea să ai dreptate. Și nu este singurul. În relațiile mele cu angajații mă lovesc de acest fapt tot timpul — oameni capabili, cărora nu le-a stârnit nimeni pofta de viață. Ar fi minunat să-i putem convinge pe acești oameni să fie îndrăgostiți de viață — începând cu Fred. Știi, aș vrea să-l văd cum își folosește toate resursele la maximum.“

În timp ce mergeam cu metroul spre casă, am privit cu atenție chipurile pasagerilor — chipuri îngrijorate, chipuri inexpresive, chipuri nefericite. Am numărat doar câteva persoane care emanau vitalitate și aveau o atitudine pozitivă în fața vieții. Mulți dintre noi acceptă o viață monotona, fără să se străduiască să o facă mai bună. Își construiesc singuri bariere, gândindu-se că, poate, nu merită mai mult. Atunci mi-am dat seama că avem nevoie de o armă împotriva mediocrității, o armă care să ne învețe cum să ne folosim forțele pozitive, vitalitatea și resursele creatoare care sunt ascunse în noi. Avem nevoie cu disperare de șansa de a ne exersa puterile pozitive. M-am hotărât pe loc să scriu această carte, *Forța entuziasmului*, deoarece

sunt convinși că entuziasmul poate constitui granița dintre succes și eșec.

În ceea ce-l privește pe Fred Hill, în capitolul 5 vom povesti în detaliu ce s-a întâmplat cu el.

Dar acum vreau să vă vorbesc despre entuziasm și despre importanța pe care o poate avea pentru dumneavoastră. Cum, de-a lungul anilor, i-am studiat cu atenție pe oameni, am ajuns la concluzia că indivizii norocoși cărora le reușește totul în viață sunt, fără excepție, însuflețiți de entuziasm. Cei care se bucură de cele mai mari succese sunt oamenii care abordează viața, posibilitățile și problemele acesteia — chiar și situațiile cele mai grele — cu o atitudine încrezătoare și cu optimism. Prin urmare, acesta pare a fi momentul potrivit ca să scot în evidență forța vitală a entuziasmului și să vă sugerez câteva metode prin care vă puteți dezvolta și menține acest puternic și prețios impuls motivațional.

Entuziasmul vă poate schimba viața cu adevărat. De exemplu, gândiți-vă la diferența imensă dintre următoarele două tipuri de oameni. Din prima categorie fac parte oamenii optimiști, veseli, plini de speranță. Ei au un crez, sunt persoane dinamice, care pun lucrurile în mișcare, se străduiesc mereu ca societatea să devină mai bună, se luptă cu ceea ce este rău sau perimat și creează o lume nouă.

Tinerii răzvrățiți

Comparați-i pe acești optimiști, plini de energie cu cei care spulberă încrederea, cu rebelii care-i sfidează nu numai pe părinți și profesori, ci și pe cei neînsemnați. Lipsiți de viziune și de tăria de a ajuta omenirea să îndrepte marile

greșeli, joacă roluri puerile și spiritul lor răzvrătit se manifestă prin lipsa manierelor, aversiunea față de curățenie, printr-o gândire confuză și prin cultul nimicului. Entuziasmul n-a fost niciodată apanajul unui cult negativ.

Așadar, trebuie să învățăm să folosim entuziasmul pentru a face parte din acea categorie interesantă și creativă a rasei umane — oamenii constructivi. Veți descoperi că toți cei care fac parte din această clasă consideră că entuziasmul este o trăsătură neprețuită a personalității, care îi ajută pe oameni să dobândească fericirea și împlinirea personală.

Sir Edward V. Appleton, fizicianul scoțian ale cărui descoperiri științifice au avut un succes remarcabil și i-au adus Premiul Nobel, a fost întrebat care este secretul uluitoarelor sale realizări. „Entuziasmul“, a răspuns el. „După mine, entuziasmul este mai important chiar decât aptitudinile profesionale.“ Fără entuziasm, v-ar fi foarte greu să îndurați autodisciplina și nenumăratele eforturi atât de necesare în formarea măiestriei profesionale. Entuziasmul este impulsul motivațional care ne ajută să ne urmărim scopul.

Voltaire a descris odată omul ca fiind aidoma unui cup-tor în care poți încălzi mâncarea, dar în care nu poți coace niciodată nimic. Comentând acest punct de vedere, Harold Blake Walker subliniază că mulți oameni trăiesc fără niciun scop, târându-se prin viață fără pic de energie; pe scurt, ei se agită îndeajuns ca să se descurce, dar fără să producă ceva.

Se pot întâmpla însă lucruri uimitoare, spune el, atunci când o persoană se „aprinde“ și intră în procesul de „coacere“. Walt Whitman a spus despre sine: „Eu doar fierbeam înăbușit; Emerson m-a ajutat să dau în clocot.“ Ce

descriere sugestivă a unei personalități înzestrate, dar lipsite de forță până în momentul în care flacăra vieții a adus-o la punctul de fierbere! Prin urmare, Whitman a ajuns să scrie poeme nemuritoare. Oare nu e momentul să renunțăm la „fierberea înăbușită” și să ne lăsăm cuprinși de flacăra entuziasmului vital? Căldura mentală și spirituală generată de entuziasm poate transforma în cenușă acele trăsături ale personalității noastre care ne conduc spre apatie și eșec și poate elibera calități extraordinare, până atunci nefolosite sau chiar nebănuite. Walker spune acest lucru în felul următor: „Treceți dincolo de punctul de fierbere și veți descoperi talente și puteri despre care nici n-ați fi visat că vă aparțin.”

Cu ani în urmă, am dat peste un citat din Charles M. Schwab, unul dintre bărbații plini de dinamism care au construit structura industrială americană. „Un om”, spune Schwab, „poate atinge aproape orice obiectiv față de care are un entuziasm nemărginit.” Și acesta este un lucru foarte important.

Firește, e adevărat că multe realizări au fost obținute în ciuda unor mari dificultăți. La începutul oricărei inițiative, se găsesc mereu pesimiști care vor spune: „Nu se poate” — și vor așterne, cu nerăbdare, în fața noastră toate căile care împiedică succesul. Pesimistul abia așteaptă să spună: „Ți-am zis eu!” Bineînțeles, acești oameni nu sunt aproape niciodată constructivi și speră să nu fiți nici dumneavoastră.

De curând, am avut plăcerea să decernez Premiul Horatio Alger, un premiu al Asociației Școlilor și Colegiilor Americane, lui Robert Johnson, redactor și editor al renumitei publicații *Ebony*, cât și al altor periodice. Lui i-a venit ideea să înființeze o revistă destinată populației de

culoare, dar, așa cum se întâmplă de multe ori, nu prea avea bani. Așa că a fost sfătuit „să uite”.

Au trecut niște ani, iar așa-zișii lui prieteni încă se mai gândesc la faptul că astăzi ar fi putut avea acțiuni la o întreprindere extrem de profitabilă. Dl Johnson și soția lui controlează întreaga afacere, pentru că el a fost singura persoană înflăcărată de acel proiect. Entuziasmul i-a hrănit credința, iar credința a stimulat acțiunea. Robert Johnson este o dovadă vie a faptului că declarația lui Charles M. Schwab: „Un om poate atinge aproape orice obiectiv față de care are un entuziasm nemărginit” este adevărată. La fel de bine a exprimat acest lucru și George Matthew Adams: „Entuziasmul este un fel de credință care a fost pusă pe foc.”

Dar vă rog să înțelegeți că între entuziasm și foc există o legătură aparte. Entuziasmul este un foc ținut sub control — iar acesta este singurul foc ce contează. Focul trebuie înlănzit pentru a genera putere. Lumea aparține entuziastului care își poate păstra calmul. Sângele rece este absolut necesar pentru o gândire profundă și pentru acțiunile potrivite. Așadar, procesul poate fi descris în felul următor: entuziasmul manifestat pentru o idee sau un proiect aprinde în noi un foc, dar trebuie să ținem acest foc sub control, nu să fim controlați de el. Nu trebuie să permitem niciodată ca nerăbdarea să ne întunece judecata. La fel ca orice forță, entuziasmul necontrolat poate distruge, tot așa cum entuziasmul ținut sub control are puterea de a crea.

Filosofia „scopurilor mărunte”

Când dl Johnson a conceput revista *Ebony*, a decis să nu treacă imediat la îndeplinirea scopurilor grandioase pe

care entuziasmul i le inspira față de proiectul lui. A luat hotărârea înțeleaptă de a stabili și a atinge așa-numitele „scopuri mărunte“, unul după altul. Împlinirea unui scop mărunț îi oferea sentimentul succesului și îl învăța tehnica. Apoi, cu ajutorul experienței dobândite, a trecut la următorul „scop mărunț“, iar în prezent acele scopuri mărunte alcătuiesc un scop uriaș. Filosofia „scopurilor mărunte“ este un sfat înțelept, mai ales pentru superentuziaștii care, convinși fiind că lumea e a lor, încearcă să facă prea mult și prea repede, sfârșind pe țărmul înfrângerii și al frustrărilor.

Deși v-am avertizat că entuziasmul excesiv e periculos, trebuie să subliniem că la fel de important este să nu deveniți prea calculat. Minte are nevoie de ardere intense pentru ca entuziasmul să învârtăască puternic toți cilindrii. Indivizii supersofisticați, care, din păcate, domină astăzi o mare parte din lucrurile care ne influențează gândirea, denigrează entuziasmul. Într-adevăr, ei tratează cu dispreț orice emoție — poate cu excepția tristeții existențiale —, considerând-o demodată.

Prietenul meu, Raymond Thornburg, el însuși un entuziast de neînvinc, comentând purtarea acestor denigratori, îl citează pe Anatole France: „Nebunia entuziasmului este de preferat indiferenței înțelepciunii.“ Sau să-i spunem mai bine cinism?

Într-adevăr, nu trebuie să ezitați nicio clipă să fiți de partea entuziasmului. Chiar dacă angajamentul față de entuziasm implică și riscul de a greși, numai cel care își asumă acest risc își va putea manifesta pe deplin creativitatea. Numai pentru aceasta — indiferent dacă va câștiga sau va pierde — viața este cu adevărat interesantă.

Betty Friedan, autoarea cărții *The Feminine Mystique*, face următoarea afirmație: „O femeie bună“, spune ea, „este aceea care trăiește cu pasiune, manifestă curaj, seriozitate și convingeri puternice, își asumă responsabilități și îi modelează pe cei din jur. Cuvântul «rezervat» mă îngrozește. A fi rezervat înseamnă să fugi de viață. Nu înseamnă nimic... Prefer să fiu plină de viață și să greșesc. Mai bine să fiu dedicată decât detașată.“ Așa gândește orice persoană care crede că trebuie să facem ceva. Și iată de ce entuziasmul vă poate schimba viața: pentru că o înalță și îi dă un sens. Dacă sunteți rece și rezervat, există riscul să înghețați. Dacă în dumneavoastră s-a aprins o flacără, s-ar putea să vă ardeți, dar cel puțin veți aduce căldură într-o lume descurajată și dezorientată.

Bineînțeles, în categoria „puțin îmi pasă“ există destule persoane care nu sunt nici reci, nici fierbinți. Se pare că această masă lipsită de emoții a existat întotdeauna și niciodată n-a fost apreciată în mod deosebit. De fapt, în vremurile biblice, despre acești oameni se spunea: „...călduți, nici calzi, nici reci, îi voi scuipa din gura mea.“ O apreciere destul de dură și un comportament destul de direct, dar care descrie o mulțime inofensivă. Dacă am putea reduce numărul celor aflați în letargie și i-am putea atrage măcar pe câțiva dintre ei în grupul celor care trăiesc cu pasiune, nu numai că viața lor s-ar îmbogăți, dar lumea ar deveni mai bună.

„Puțin îmi pasă!“

În ziua de azi, mulți oameni se mândresc cu atitudinea lor indiferentă față de viață. Sunt surmenați și plictisiți și își ascund gândirea distructivă în spatele unei atitudini de

tipul „Nu-mi pasă câtuși de puțin”. Poate că în acest fel se apăra de viață, deoarece viața presupune implicare totală, iar implicarea poate crea suferințe și probleme.

Harry Simpson făcea parte din această categorie. Era cel mai apatic om pe care l-am cunoscut vreodată. Spunea că fusese peste tot și văzuse tot ce era de văzut, inclusiv niște reprezentanți ai rasei umane care nu-i inspirau respect. Ne informa că era sătul de tinerii rebeli și de „nulițăile cu ifose” de vârstă mijlocie. În ceea ce privește politica, ce importanță avea cine câștiga alegerile? După părerea lui, toți politicienii erau corupți și, indiferent de partidul care ajungea la putere, oamenii aveau întotdeauna de pierdut. Asista la meciuri de baseball, fără să țină vreodată cu vreo echipă. Chiar și Cupa Mondială îl lăsa indiferent. Era cinic, egoist și nu exista decât pentru sine. Nu se simțea obligat să ia parte la slujbele de la biserică sau să se implice în viața civică. Făcea acte de caritate, dar așa, de ochii lumii, după cum spunea chiar el însuși, „ca să le închidă gura”. Nu-i păsa deloc de cei nevoiași. În cele din urmă, atitudinea lui negativă i-a atras porecla „Ce-mi pasă mie?”, evident, împrumutată de la bine cunoscuta sa filosofie „Puțin îmi pasă!”. În ciuda acestor lucruri, era un om sociabil; un bun jucător de golf, de bridge și făcea parte dintr-un club. El și soția lui se distrau foarte bine. De asemenea, se bucura de mult succes în carieră.

La un moment dat, în viața lui și-a făcut apariția entuziasmul. Și ce schimbare s-a produs în Harry Simpson! Iată cum s-au petrecut lucrurile. El și soția lui au decis că trebuie să iasă din lumea în care trăiau. S-au dus la New York și au făcut obișnuitul tur al restaurantelor și al cluburilor

de noapte. Dna Simpson a fost încântată, dar Harry a reacționat ca de obicei. „Puțin îmi pasă de toată mizeria asta”, a mormăit el. „Hai s-o ștergem de-aici.”

Îi promisese însă unui asociat din orașul lor să-l caute pe un prieten de-al acestuia care locuia în New York; așa că, fără niciun chef, Harry a pus mâna pe receptor. În mod surprinzător, a urmat o invitație la cină și, într-un mod și mai surprinzător, Harry a acceptat. „Pe moment n-am știut de ce”, a explicat el, „dar mai târziu am aflat.”

La cină au participat mai multe cupluri și s-a dovedit cea mai veselă și mai plăcută seară pe care o petrecuse Harry Simpson în ultimii ani. „Nu-i înțeleg pe acești oameni”, spuse Harry când se întoarseră la hotel. „Nimeni n-a pus strop de băutură în gură, sau cel puțin n-am observat eu. Dar cum de erau atât de veseli? Discuțiile lor despre politică și despre problemele lumii erau de-a dreptul interesante. Ai observat că vorbeau despre religie ca și cum chiar i-ar fi interesat? Ce au ei și noi n-avem?”

„Nu știi”, răspunse dna Simpson, cu toate că avea o bănuială, dar voia ca soțul ei să descopere singur. „Ce-ar fi să te întâlnești din nou cu omul acela și să-l întrebi pe el?”

Plin de curiozitate, Harry l-a invitat la masă și l-a întrebat: „Cum se face că un grup de locuitori ai unei metropole, care, în general, sunt tare spilcuiți, pot manifesta atâta vervă și entuziasm?”

„Ei bine”, a venit explicația, „grupul pe care l-ai întâlnit își are povestea lui. Cei pe care i-ai văzut aseară se cunosc de puțină vreme și ajunseseră la un moment dat să nu mai aibă chef de viață. În ceea ce mă privește, aveam